

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 roku

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Anna Andrzejewska

Protokolant : Małgorzata Szczypińska

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 roku na rozprawie

sprawy z wniosku M. i L. małżonków O.

z udziałem E. D. i B. małżonków J.

o zniesienie współwłasności nieruchomości

postanawia :

I. Ustalić, iż przedmiotem zniesienia współwłasności jest nieruchomość niezabudowana położona w miejscowości C. gmina R., powiat (...), województwo (...) oznaczona numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 1.9000 ha, dla której nie jest prowadzona księga wieczysta ani zbiór dokumentów, o wartości 97.700,00 złotych (dziewięćdziesiąt siedem tysięcy siedemset złotych 00/100);

II. Stwierdzić, że opisana szczegółowo w punkcie I nieruchomość stanowi przedmiot współwłasności na zasadzie małżeńskiej wspólności ustawowej M. i L. małżonków O. w 1/2 części oraz także na zasadzie małżeńskiej wspólności ustawowej E. D. i B. małżonków J. w 1/2 części.

III. Dokonać zniesienia współwłasności nieruchomości opisanej szczegółowo w punkcie I niniejszego postanowienia w ten sposób, że zarządzić sprzedaż całej tej nieruchomości, stosownie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego i określić, że suma uzyskana z jej sprzedaży, po pomniejszeniu o nieuiszczone koszty egzekucyjne należne komornikowi sądowemu oraz po zwróceniu poniesionych przez wnioskodawców i uczestników kosztów egzekucyjnych, będzie podlegała podziałowi w następujący sposób:

a. M. i L. małżonkowie O. otrzymają z niej – 1/2 część do ich majątku wspólnego;

b. E. D. i B. małżonkowie J. otrzymają z niej – 1/2 część do ich majątku wspólnego.

IV. Oddalić wniosek M. i L. małżonków O. o zasądzenie na ich rzecz od uczestników kosztów postępowania.

V. Nakazać pobrać na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Przasnyszu) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od:

1) M. i L. małżonków O. solidarnie kwotę 1.898,59 złotych (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych 59/100),

2) E. D. i B. małżonków J. solidarnie kwotę 1.898,59 złotych (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych 59/100).

VI. Stwierdzić, że zainteresowani w pozostałym zakresie ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce Wydział I Cywilny postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2015r. w sprawie I Ca 249/15 na skutek apelacji wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 24 września 2014r., sygn. akt I Ns 135/12

postanawia:

oddalić apelację

Sygn. akt I Ns 135/12

UZASADNIENIE

M. i L. małżonkowie O. wnieśli o zniesienie współwłasności nieruchomości oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 1.9000 ha położonej w miejscowości C., gmina R., powiat (...) województwo (...) domagając się równocześnie – jak się wyrazili – ustanowienia drogi dojazdowej do działek o numerach geodezyjnych (...) przez działkę (...) położonych w obrębie wsi C. do drogi głównej asfaltowej.

W uzasadnieniu wniosku wskazali, że mocą orzeczenia Sądu Rejonowego w Przasnyszu w sprawie I Ns 79/01 z dnia 15 marca 2001 roku uzyskali, wspólnie z uczestnikami E. D. i B. małżonkami J., w drodze spadku po L. O. (1) prawo współwłasności działki o numerze geodezyjnym (...). Dodali, że są właścicielami działki sąsiadującej z działką, której dotyczy wniosek. Wnieśli o dokonanie zniesienia współwłasności przez jej podział w naturze polegający na podzieleniu działki (...) na dwie równe części po szerokości tej działki na całej jej długości i przyznanie im na wyłączną własność części przylegającej do działki o numerze geodezyjnym (...) stanowiącej ich własność. Dodali, że działka o numerze geodezyjnym (...) jest własnością wspólnoty gruntowej wsi C. i wnioskodawcy są jej współwłaścicielami. Aktualnie korzystają z przejazdu przez tę działkę do swoich działek.

Następnie w piśmie procesowym z dnia 17.08.2012 roku (data stempla pocztowego) doprecyzowanym na rozprawie w dniu 30.10.2012 roku i w dniu 08.08.2013 roku wnioskodawcy rozszerzyli żądanie wniosku wnosząc o zasądzenie od uczestników na ich rzecz kosztów postępowania poniesionych przez wnioskodawców.

Na rozprawie w dniu 30 października 2012 roku wnioskodawczyni podała, że nie jest już z mężem właścicielem żadnej innej działki poza tą, która jest objęta wnioskiem w niniejszej sprawie (k. 60), ale nadal wносиła przyznanie im połowy działki o numerze geodezyjnym (...) przylegającej do działki (...), która stanowi własność ich dzieci (k. 61).

Uczestnicy E. D. i B. małżonkowie J. przyłączyli się do wniosku o zniesienie współwłasności. Zakwestionowali propozycję wnioskodawców co do sposobu wyjścia ze współwłasności przez podział w naturze działki o numerze geodezyjnym (...) wzdłuż jej długości twierdząc, że na skutek takiego podziału powstaną dwie bardzo wąskie działki. Przyznali, że nie doszło pomiędzy nimi, a wnioskodawcami do porozumienia co do sposobu wyjścia ze współwłasności. Nie zgodzili się na przyznanie wnioskodawcom na wyłączną własność, po ewentualnym podziale, części działki objętej wnioskiem przylegającej do działki o numerze geodezyjnym (...) i wnieśli, aby to im została przyznana na wyłączną własność ta właśnie, powstała po ewentualnym podziale geodezyjnym, część nieruchomości. Wnieśli też o oddalenie wniosku wnioskodawców o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Działka oznaczona numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 1.9000 ha położona w miejscowości C., gmina R., powiat (...), województwo (...) stanowi współwłasność po 1/2 części M. i L. małżonków O. oraz E. D. i B. małżonków J. (wypis z rejestru gruntów – k. 10). Nieruchomość ta nie ma założonej księgi wieczystej ani zbioru dokumentów (zaświadczenie z Wydziału Książki Wieczystych Sądu Rejonowego w Przasnyszu – k. 14).

Strony ustaliły wartość nieruchomości wspólnej na kwotę 20.000 złotych (wyjaśnienia wnioskodawców M. O. – k. 60; uczestników E. J. – k. 61 i B. J. – k. 62).

Żadna ze stron nie jest właścicielem działek bezpośrednio sąsiadujących (przylegających) z nieruchomością objętą wnioskiem w niniejszej sprawie (wyjaśnienia wnioskodawców M. O. – k. 60-61 i L. O. (2) – k. 116; uczestników E. J. –k. 61 i B. J. –k. 62).

Żadna ze stron nie objęła w posiadanie działki o numerze geodezyjnym (...) o powierzchni 1.9000 ha (wyjaśnienia wnioskodawców M. O. – k. 61 i L. O. (2) – protokół rozprawy z dnia 24.09.2014; uczestników E. J. –k. 61, protokół rozprawy z dnia 24.09.2014 i B. J. –k. 62).

Zarówno wnioskodawcy, jak i uczestnicy początkowo wnosili o dokonanie zniesienia współwłasności przez jej podział w naturze na dwie równe części na całej jej długości (wyjaśnienia wnioskodawców M. O. – k. 61 i L. O. (2) – k. 115), przy czym nie byli zgodni co do tego, która z ewentualnie powstałych po podziale geodezyjnym części nieruchomości miałyby być im przyznana. Nie wyrazili też zgody na przyznanie im całej działki o numerze geodezyjnym (...) na wyłączną własność z obowiązkiem spłaty pozostałych współwłaścicieli. Ostatecznie oświadczyli, że jedynym sposobem na wyjście ze współwłasności – przy uwzględnieniu ich dotychczasowych wzajemnych relacji - jest sprzedaż nieruchomości.

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2013 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rolnictwa celem ustalenia, czy możliwy jest podział działki oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 1.9000 ha położonej we wsi C. w trybie art. 213 kc (k. 76).

Biegły sądowy J. T. w opinii z dnia 27 kwietnia 2013 roku stwierdził, że nieruchomość oznaczona numerem ewidencyjnym (...) w C. nie jest nieruchomością rolną i jako taka może być podzielona w naturze. Jednocześnie biegły stwierdził, że propozycja podziału tej nieruchomości w sposób zaproponowany przez wnioskodawców nie jest do przyjęcia w żadnej wersji, gdyż propozycje te nie uwzględniają wymogów stawianych podziałom nieruchomości zawartym w planie zagospodarowania przestrzennego Gminy R. i nie uwzględniają kształtu tej działki, jej lokalizacji, ani interesu uczestników. Według biegłego propozycja podziału nieruchomości wzdłuż jest pozbawiona racjonalności. W związku z powyższym biegły zaproponował następujący sposób postępowania: 1) ustalić powierzchnie i kontury dla poszczególnego rodzaju przeznaczenia działki numer (...) nanieść na mapę zasadniczą powierzchnie użytków leśnych i rolnych, 3) dokonać szczegółowego szacunku wartości nieruchomości uwzględniające rodzaje przeznaczenia i powierzchnie użytków leśnych, 4) dokonać projektu podziału nieruchomości z uwzględnieniem przeznaczenia, wymogów stawianych przez plan zagospodarowania przestrzennego, rozwiązań komunikacyjnych i zrównoważenia wartości gruntów dla poszczególnych rodzajów przeznaczenia (k. 90-91).

Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2013 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu geodezji i (...) celem ustalenia szczegółowego szacunku wartości nieruchomości i dokonania projektu podziału nieruchomości pomiędzy stronami stosownie do przypadających im udziałów według propozycji biegłego (k. 116).

Biegły sądowy B. A. stwierdził, że nie jest możliwe dokładne ustalenie przebiegu granic działki o numerze geodezyjnym (...), a podział wzdłuż nie powinien być dokonany m.in. z uwagi na zapis w instrukcji Ministra Rolnictwa do ustawy o scaleniu i wymianie gruntów gdzie określono, że stosunek szerokości do długości działki powinien wynosić maksymalnie 1:10, zaś przy obecnych wymiarach działki (...) stosunek ten wynosi 1:14, a po ewentualnym podziale wyniósłby 1:28. W opinii uzupełniającej z dnia 15 lutego 2014 roku biegły stwierdził jednoznacznie, że przy obecnym stanie prawnym i technicznym podział geodezyjny działki (...) nie jest możliwy, także nieracjonalny z uwagi na znaczne zmniejszenie wartości wąskich i wydłużonych działek po ewentualnym podziale (k. 135-143). W kolejnej opinii uzupełniającej z dnia 14 lipca 2014 roku biegły wycenił wartość całej nieruchomości o numerze geodezyjnym (...) o powierzchni 1.9000 ha w miejscowości C. na kwotę 97.700 złotych (k. 150- 164).

Wnioskodawcy nie zgodzili się ze stanowiskiem biegłego z zakresu rolnictwa co do braku możliwości podziału działki o numerze geodezyjnym (...) na dwie równe części po długości tej działki (k. 109-110), jednak na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2013 roku wnioskodawca L. O. (2) oświadczył, że powyższe nie oznacza, iż zgłasza zastrzeżenia do opinii

biegłego, ale jedynie wyraził w ten sposób swoje stanowisko w tym zakresie. Żadna ze stron nie zakwestionowała opinii sporządzonych przez biegłego sądowego B. A..

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie przedstawionej przez wnioskodawców podstawy faktycznej wniosku i stanowisk obu stron uznać należało, że niniejsza sprawa jest sprawą o zniesienie współwłasności, nie zaś o dział spadku po L. O. (1).

Od woli współwłaścicieli zależy kiedy dojdzie do zniesienia współwłasności. Podkreślić bowiem należy, że każdy ze współwłaścicieli, bez względu na stanowisko pozostałych, ma prawo wystąpić w każdym czasie z żądaniem o zniesienie współwłasności celem likwidacji łączącej ich wspólności (art. 210 kc). W niniejszej sprawie wnioskodawcy byli uprawnieni do zgłoszenia wniosku wszczynającego postępowanie nieprocesowe.

W sprawie bezspornym było, że przedmiotem zniesienia współwłasności jest nieruchomości niezabudowana oznaczona w ewidencji gruntów numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 1.9000 ha położona w miejscowości C. i w tym zakresie Sąd wypowiedział się w punkcie pierwszym sentencji postanowienia. Z uwagi na fakt, że przedmiotowa nieruchomości jest współwłasnością w częściach równych dwóch małżeństw, zachodziła potrzeba ustalenia przysługujących im udziałów we współwłasności, o czym orzeczono w punkcie drugim postanowienia.

Wnioskodawcy i uczestnicy zgodnie wnosili o dokonanie działu w naturze wspólnej nieruchomości. Możliwość zastosowania tego sposobu zniesienia współwłasności wykluczyli jednak kategorycznie wszyscy opiniujący w sprawie biegli sądowi (z zakresu rolnictwa i geodezji). Powyższe opinie nie zostały zakwestionowane przez zainteresowanych. Zostały przy tym sporządzone przez biegłych posiadających wymaganą wiedzę i niezbędne kwalifikacje. Opinie, tak zasadnicze, jak i uzupełniające, Sąd uznał za rzetelne i stanowiące należytą podstawę do orzekania w sprawie, w tym w zakresie ustalenia wartości nieruchomości, której dotyczy postępowanie w tej sprawie.

Nie budzi wątpliwości, że Sąd powinien dążyć do wydania postanowienia odpowiadającego woli wszystkich współwłaścicieli. Zniesienie współwłasności poprzez przyznanie własności rzeczy wspólnej jednemu ze współwłaścicieli może znaleźć zastosowanie wobec rzeczy podlegających podziałowi i jest to możliwe w razie „zgodnego zniesienia współwłasności”, ponadto ten sposób zniesienia współwłasności dotyczy nieruchomości, których fizyczny podział jest niemożliwy. Przyznanie rzeczy wspólnej jednemu bądź kilku współwłaścicielom powoduje, że pozostali współwłaściciele otrzymują spłaty stanowiące równowartość ich udziału we współwłasności. Zasadą jest, iż w wyniku postępowania o zniesienie współwłasności powinno nastąpić całkowite zniesienie współwłasności oraz załatwienie całokształtu stosunków jakie powstały pomiędzy współwłaścicielami.

W niniejszej sprawie żadna ze stron postępowania nie wyraziła zgody na przyznanie jej całej nieruchomości na wyłączną własność z obowiązkiem spłaty należnego udziału pozostałym współwłaścicielom. Nie jest tymczasem możliwe przyznanie działki któremukolwiek ze współwłaścicieli bez ich zgody. W orzecznictwie przyjmuje się jednolicie, że rzecz, będącą przedmiotem postępowania podziałowego, w tym o dział spadku, może zostać przyznana na własność jednemu ze współwłaścicieli z obowiązkiem spłaty pozostałych współwłaścicieli (art. 212 § 2 kc), jedynie wówczas, gdy chociażby jeden z nich wyrazi wolę na taki sposób zniesienia współwłasności. Jeżeli przy zniesieniu współwłasności żaden ze współwłaścicieli nie wyraża zgody na przyznanie mu rzeczy, sąd zarządza jej sprzedaż. Takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 listopada 1998 roku w sprawie II CKN 347/98 (OSNC 1999/6/108, OSP 1999/7-8/145, Biul.SN 1999/4/7, Wspólnota 1999/32/26, Lex nr 35747) i w postanowieniu z dnia 26 kwietnia 2013 roku w sprawie II CSK 459/12 (Lex nr 1347837), które należy podzielić.

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2003 roku w sprawie V CK 174/02 (Lex nr 750016) stwierdzono, że tego rodzaju sytuacja, gdy żaden ze współwłaścicieli nie wyraża zgody na przyznanie mu rzeczy, oznacza - zgodnie z art. 212 § 2 kc - że rzecz nie daje się podzielić. Stanowisko to potwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 listopada 2012 roku w sprawie II CSK 187/12 (Lex nr 1267162) i w powołanym wyżej postanowieniu z dnia z dnia 26 kwietnia 2013 roku w sprawie II CSK 459/12.

Z przepisów regulujących zniesienie współwłasności wynika, że zniesienia współwłasności można dokonać przez: 1) podział przedmiotu współwłasności w naturze między wszystkich współwłaścicieli stosownie do ich udziałów, z ewentualnym wyrównaniem tych udziałów w postaci dopłat (art. 211 kc); 2) przyznanie przedmiotu współwłasności jednemu ze współwłaścicieli lub niektórym z nich z obciążeniem ich obowiązkiem spłaty na rzecz pozostałych współwłaścicieli (art. 212 § 2 kc); 3) sprzedaż przedmiotu współwłasności i podział uzyskanej kwoty między współwłaścicieli stosownie do ich udziałów we współwłasności (art. 212 § 2 kc).

Z treści art. 211 kc wynika, że w braku odmiennej woli współwłaścicieli podstawowym sposobem podziału nieruchomości wspólnej jest jej dział w naturze. Ten sposób podziału ma pierwszeństwo przed innymi sposobami. Jeżeli określony przedmiot nie daje się podzielić, wówczas zgodnie z art. 212 § 2 kc może on być przyznany stosownie do okoliczności jednemu ze współwłaścicieli z obowiązkiem spłaty pozostałych albo sprzedany stosownie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, przy czym z regulacji tej wynika, że ustawodawca przyjął równorzędność obu tych sposobów podziału. Wybór jednego z nich należy w pierwszej kolejności do współwłaścicieli, jednak w sytuacji, gdy współwłaściciele nie zajmą jednolitego stanowiska w tym przedmiocie – wybór należy do sądu i to nawet bez zgody uczestników postępowania. Nie budzi wątpliwości, że sprzedaż należy traktować jako ostateczny sposób podziału przedmiotu współwłasności.

W niniejszej sprawie nie zachodziła możliwość podziału w naturze nieruchomości. Żaden z uczestników nie wyraził też woli przejęcia na wyłączną własność całej nieruchomości z obowiązkiem spłaty pozostałych współwłaścicieli. Ostatecznie wnioskodawca L. O. (2) i uczestniczka E. J. zgodnie uznali, że nieruchomość ta winna być sprzedana.

Mając na uwadze powyższe sąd zarządził sprzedaż przedmiotu współwłasności stosownie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego (art. 212 § 2 kc).

W okolicznościach niniejszej sprawy usprawiedliwione było sięgnięcie do podziału cywilnego przedmiotu współwłasności stron. Zauważyć przy tym należy, że realną wartość nieruchomości zweryfikuje rynek, co wyklucza możliwość błędu przy ustalaniu rzeczywistej jego wartości. W ocenie Sądu istnieje realna możliwość sprzedaży tej nieruchomości przy uwzględnieniu, że zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego wsi C. działka (...) położona w obrębie wsi C. przeznaczona jest w części przylegającej do działki (...) – pod ciąg pieszo – jezdny, dalej w części pod zabudowę letniskową, a w pozostałej części jako tereny lasów i tereny rolne z możliwością zalesień (k. 84).

Pomimo, że uczestnicy postępowania nie zgłosili zarzutu z art. 5 kc to, w okolicznościach niniejszej sprawy Sąd rozważał zastosowanie konstrukcji nadużycia prawa. W ocenie Sądu konstrukcja przewidziana w art. 5 kc przy zgłoszeniu żądania działu ma zastosowanie tylko w wyjątkowych przypadkach, za czym przemawia sama istota współwłasności - współwłasność powinna być bowiem stanem przejściowym, a nie ostatecznym. W okolicznościach niniejszej sprawy o takiej wyjątkowości nie może być mowy. Żądanie zniesienia współwłasności jest ustawowym prawem współwłaścicieli o tak podstawowym charakterze, że co do zasady nie może być uznane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, bowiem z samego założenia współwłasność jest nietrwała i każdy ze współwłaścicieli musi liczyć się z możliwością jej zniesienia także w sposób, który może pozbawić go prawa do rzeczy lub je ograniczyć. Ponadto, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 kwietnia 1990 roku w sprawie III CZP 15/90 (OSNC 1990/10-11/137, Lex nr 3580), sąd nie może oddalić wniosku o dział spadku z powołaniem się na art. 5 kc z tego powodu, że przedmiot działu jest niepodzielny. Powyższe znajduje odpowiednie zastosowanie w odniesieniu do zniesienia współwłasności.

W świetle powyższego w ocenie Sądu jedyną możliwością dokonania zniesienia współwłasności nieruchomości stanowiącej przedmiot wniosku w niniejszej sprawie, w sposób pozwalający na zabezpieczenie interesów wszystkich współwłaścicieli, jest podział cywilny rzeczy, tj. poprzez sprzedaż licytacyjną w trybie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Z tego względu sąd orzekł o zniesieniu współwłasności przedmiotowej nieruchomości przez nakazanie jej sprzedaży w drodze licytacji publicznej i podziale kwoty uzyskanej z jej sprzedaży pomiędzy

wnioskodawcami i pozostałymi uczestnikami w proporcjach odpowiadających ich udziałom we współwłasności nieruchomości.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie trzecim postanowienia na mocy art. 212 § 2 kc rozstrzygając równocześnie o wzajemnych roszczeniach współwłaścicieli i o podziale sumy uzyskanej ze sprzedaży na mocy art. 625 kpc.

Końcowo zauważyć należy, że uprawomocnienie się postanowienia nakazującego sprzedaż przedmiotów nie stanowi przeszkody do zbycia przez współwłaścicieli poza tokiem postępowania egzekucyjnego lub rozporządzenia nim w inny sposób. Nawet w toku postępowania mającego na celu zbycie rzeczy w drodze sprzedaży publicznej, współwłaściciele mają prawo do dokonania zniesienia współwłasności w sposób przez siebie ustalony na mocy zgodnego porozumienia.

Sąd nie rozpoznawał w niniejszej sprawie wniosku sformułowanego przez wnioskodawców jako żądanie „ustanowienia drogi dojazdowej do działki (...) przez działkę (...) położonych w obrębie wsi C. gm. R. do drogi głównej asfaltowej C. – R.”, który zakwalifikować należało jako wniosek o ustanowienie służebności drogi koniecznej. Zarządzeniem z dnia 13 października 2014 roku wyłączono ten wniosek do odrębnego rozpoznania. W sprawach o zniesienie współwłasności i o ustanowienie służebności drogi koniecznej nie zachodzi tożsamość stron.

O kosztach rozstrzygnięto na podstawie art. 520 § 1 kpc przyjmując, że zgodnie z treścią tego przepisu, w postępowaniu nieprocesowym w zasadzie nie ma podstaw do domagania się przez uczestnika, który poniósł określone koszty, zwrotu ich od pozostałych uczestników. W sprawie brak podstaw, by odstępować od reguły przewidzianej w art. 520 § 1 kpc, bowiem nie zachodziła sprzeczność interesów wnioskodawców i uczestników, o której mowa w § 2 art. 520 kpc. Osoby uprawnione mogą dążyć do zniesienia wspólności w taki sposób, jaki jest ich zdaniem dla nich najkorzystniejszy i nie ma to znaczenia dla oceny, że ich interesy są wspólne i niesprzeczne. Taki pogląd znajduje potwierdzenie w postanowieniach Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2010 roku w sprawie II CZ 47/10 (Lex nr 970082) i z dnia 26 stycznia 2011 roku w sprawie IV CZ 101/10 (Lex nr 898272), które należało podzielić. Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie czwartym postanowienia.

Orzekając o kosztach sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa w łącznej kwocie 3.797,17 złotych (opłata od wniosku w kwocie 1.000 złotych, wynagrodzenie biegłego w kwocie 520,76 złotych i 2.276,41 złotych) Sąd uznał, że zainteresowani powinni w nich partycypować stosownie do swych udziałów w majątku objętym wnioskiem ($3.797,17:2=1.898,59$), albowiem udziały te odzwierciedlają ich stopień zainteresowania rozstrzygnięciem sprawy (art. 520 § 1 kpc). W tym zakresie Sąd orzekł w punkcie piątym postanowienia na mocy odpowiednio art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku, nr 90, poz. 594 ze zm.).